

Ogenblik

Tekst: Manon Wittebol

Zoals je daar nu zit, mijn lief
Zoals je daar nu rustig
en geduldig in de krant leest
In de vroege, koele morgen
Jij je koffie, ik mijn thee
Verder niets, alleen wij twee
Alsof er nooit, nee nooit
iets anders is geweest

Dan wil ik naar jou kijken, schat
Dan wil ik dat wij altijd
en voor eeuwig bij elkaar zijn
In de vroege, koele morgen
Met de hond bij jou op schoot
Die jij voert met stukjes brood
En door het open raam
valt zomaar zonnenschijn

Dat het altijd zo mag blijven
Dat het altijd zo mag zijn
Jij en ik, hier in het heden
En in een ver en ver verleden
Ligt misschien wel ons verdriet
Ligt misschien nog onze pijn
Maar dat is al lang geleden

Dat het altijd zo mag zijn

Zoals de zon nu binnen schijnt
Zoals haar eerste straal nu
warm zacht over jouw wang strijkt
In de witte, lichte keuken
Met de ketel op het vuur
En die foto aan de muur
En dan plotseling dat moment
waarop jij naar me kijkt

Dan zie ik wat jij zeggen wil
Dan zie ik hoe jouw ogen
spreken, alle woorden, elke zin
Aan die oude, houten tafel
In ons eigen kleine huis
Nergens anders dan hier thuis
Waar wij in de stilte zijn
En ik jou nog steeds bemin

Dat het altijd zo mag blijven
Dat het altijd zo mag zijn

Jij en ik, hier in het heden
En in een ver en ver verleden
Ligt misschien wel ons verdriet
Ligt misschien nog onze pijn
Maar dat is al lang geleden

Dat het altijd zo mag zijn

En wat er gisteren gebeurde
En wat er morgen komen gaat
Dat is niet meer belangrijk
Zolang dit hier nu bestaat
Dat jij daar zit, dat jij er bent
Is er iemand die mij beter kent?
Eens was er een begin
Ergens is er ooit een einde
Maar nu mag dat verdwijnen
Ik wil niets anders dan hier zijn
En....

Mijn liefste lief,
dat is genoeg,
Mijn liefste lief, dat is genoeg
Want jij zit daar
En hier zit ik
Wij zien elkaar
In dit eeuwig ogenblik